

vilde forbause mig, om Folkethinget nu idag vilde stemme i ganske modsat Retning, naaget Alt synes at maatte tale for at være idetmindste fuldkomment saa streng ved denne Leilighed, som dengang. Det, hvorpaa jeg dengang byggede mit Forslag, var, som sagt, væsentligt det, at der ikke forelaa det Mindste, som tydede paa Feil i Realiteten; men her er, som jeg allerede har bemærket, det Modsatte Tilfældet. Jeg forsvarede naturligtviis dengang min Anskuelse, saa godt jeg kunde; men det var ikke blot Udvalgets ærede Ordfører, som angreb mig med seivende Grunde, det var ogsaa flere andre ærede Medlemmer af Udvalget, og til dem sluttede sig blandt Andre navnlig den daværende Indenrigsminister Monrad, som udtalte: „Jeg skjønner ikke rettere, end at man efter de Regler, der hidtil ere fulgte af Folkethinget, ikke kan erkjende dette Valg for gyldigt.“ Det er bekendt, at Monrad siden Thingets første Begyndelse har havt saa megen Andeel ogsaa i Behandlingen af disse Spørgsmaal, at jeg vil antage, man vil tillægge hans Erklæring om, hvad der maa anses for at være Praxis i Folkethinget, en stor Vægt.

Søgsbro: Jeg maa bede det ærede Thing fastholde, at det, som først og fremmest skal afgjøres, er det Spørgsmaal, om denne Sag er saa tilstrækkelig oplyst, at vi allerede nu kunne dømme om den, eller om vi ikke trænge til nye Dplysninger, førend vi kunne afgjøre en saa vigtig Sag som denne. Jeg er tilligemed 2 andre Medlemmer af Udvalget, som ellers ere afvigende fra de Anskuelser, som sidst bleve udtalte af det ærede Medlem, der fører Ordet paa Udvalgets Begne, enig med ham om, at der har fundet store Feil og Uordner Sted, og at det er aldeles nødvendigt, at der skeer en Indstilling til Ministeriet om at drage de Vedkommende til Ansvar. Jeg er fremdeles enig med ham om, at hvis de Tvivl, som ere fremkomne for Udvalget, maatte vise sig at være Virkelighed, saa kan der ikke være Tale om Andet, end at Valget bør casseres.

Sa, jeg er endogsaa saavidt enig med ham, at hvis det endelig viser sig, at disse Tvivl ikke kunne løses, da maa Valget casseres. Men det er netop det, som vi endnu ikke have nogen Sikkerhed for, selve dette staaer for os kun som en Tvivl. Vi ere 3 Medlemmer af Udvalget, som ønske, at disse Tvivl nærmere behyses, inden vi dømme om denne Sag. Der er imidlertid 2 ærede Medlemmer af Udvalget, som troe, at Sagen burde afgjøres strax, og at det altsaa maatte formenes os at faae de Dplysninger, som vi ansee for ønskelige, førend vi kunne ret dømme om Sagen. De 2 andre ærede Medlemmer have afholdt sig fra at stemme. Skjøndt vi saaledes staae 3 imod 2, staae vi dog kun som et Mindretal i Udvalget, men det andet Mindretal er ganske vist mindre. Med Hensyn til dette Spørgsmaal om Udsættelsen have de 2 ærede Medlemmer indbrømmet, at Alt, hvad der angaaer de forskellige Lister, er, naar man seer bort fra den ene, som jeg senere skal komme til, af den Natur, at hvis der ikke forelaa Andet end det, kunde der vel være Grund til at indhente nærmere Dplysninger og til at skaffe sig den Sikkerhed, som nu mangler. I den Henseende staae de paa samme Trin som vi. Den ene Liste, som ligger os imellem, og som skulde have en saa afgjørende Betydning, er den for Udbynder og Raftberg Sogne. Det er derfor den, jeg alene skal holde mig til. Derom sige de 2 ærede Medlemmer i Betænkningen: „Det er saaledes sandsynligt, at der er begaaet den Feil, at der ikke er blevet ført 2 Lister af 2 forskellige Personer, men 2 Lister af den samme Person.“ „Det er sandsynligt,“ sige de ærede Medlemmer, men det er ikke afgjort, selv ikke efter deres Mening, og efter de Dplysninger, jeg underhaanden har kunnet erhverve mig (Klein: Hør!) — jeg maa sige, at jeg ikke paa nogen Maade har foranlediget disse Dplysninger, men de ere blevne mig tilstillede, og saa har jeg Lov til at læse dem — altsaa, efter de Dplysninger, der ere blevne mig tilstillede, hvis man hellere vil have dette Udtryk, har jeg Grund